

GORIŠKI SLOVENEK

Naročnine: Italijanska kraljevina: Celoletno Lir 10.—
Pol leta Lir 5.— Tri mesece Lir 2.50 En mesec Lir 1.—

Oglasi: Oglasi na drugi strani Lir 1.— za vrsto. — Mali oglasi Lir 0.05 za besedo. — Znižane cene za letne naročnike.

IZHAJA VSAKO SOBOTO.

Uredništvo in Upravništvo: Via Carducci št. 10, II. nad.

KJE JE PROGRAM?

(Nadaljevanje)

Že pred vojno je ravno naša dežela prvačila z «majčinimi» ljudskimi šolami: enorazrednicami. Oddaljenost 3 km od že ustanovljene šole je premnogokrat in v premnogih slučajih dala povod, da so prizadeti prebivalci z lahkoto dosegli novo enorazredno šolo za vasico desetih hiš. Uverjeni so bili, da so s tem že vse dosegli. In bivša Avstrijska oblastva so take «opravičene» zahteve z zadovoljstvom jemala na znanje, ker so dobro znala razločevati uspehe enorazrednih od večrazrednih šol. Ljudski zastopniki pri teh oblastvih so slepo prikimali takim sklepom in za tako velike dobrote pošiljali udanostne izjave namestniku in cesarju. Pri takem udanostno patrijotičnem izvrševanju, razume se ob sebi, niti zastopniki učiteljstva niso prav nič zastajali, a nihče poslednjih se — hote ali nehote — ni zavedal dalekosežnih posledic, ki so izvirale iz takega kosanja že po naravi priležnih šolskih okolišev. Na tak način smo polagoma dosegli, osobito v goriškem okraju rekord z enorazrednimi «univerzami», kakor jih ljudstvo rado nazivlje. V tem okraju je n. pr. takih šol «samo» dobra polovica, katerih večina bi morala že od njih početka strniti se na primernem središču v vzorne večrazredne šole, pri čemer bi prišle v poštev tudi dosedanje dvo — ozir. trirazrednice.

Vsak razumnik zna natančno preceniti pomen in vrednost večrazrednih šol. Zato smo prepričani, da bi bili tudi najhujšni nasprotniki koncentracije šol popustljivi pri tem udejstvovanju, ako bi učiteljstvo s konkretnimi dokazi predložilo prednost in korist istih za bodoče praktično življenje Slovencev.

Kaj bi pa končno storilo otroku, če bi moral hoditi v najslabšem slučaju 3 do 4 km daleč v šolo, kjer bi si lahko pridobil mnogo več neobhodno potrebnega znanja za življenje, nego-li v domači «univerzi». Pri gradnji koncentracijskih šol menda ne bi delala nobene preglavice prodaja starih šolskih poslopij, zakaj pretežna večina teh ni last okrajnega šolskega sveta, pač pa so to temnice, vzete v najem od zasebnikov, kakor je že zgoraj omenjeno.

Torej dobra volja kompetentnih činiteljev ter prepričevalno obrazloženje veljavnosti take koncentracije šol bi brezdvomno privedli v doglednem času do uresničenja te namere.

V tem pogledu bi zadeli na bolj resne težkoče vlogaškem in postojnskem okra-

ju, kjer morajo posamezne občine zidati in vzdrževati šolska poslopja, dočim imajo pri nas to nalogo okraji.

Pri tej delni preosnovi šol bi nikakor ne smeli pozabiti na ljudskošolske kuhinje, ki bi bile v tem slučaju neobhodno potrebne za šolsko mladež, ki bi posečala celodnevni pouk. Dobro oskrbovane kuhinje bi nudile šolski deci sicer borno, gorko kosilico, kar bi pa brezdvombno blagodejno vplivalo na reden šolski pouk.

Tu bodo zopet ugovori radi financijelnosti; ampak če odločujoči gospodje hočejo še nadalje «mencati» kakor so to delali dosedaj, bodo prav gotovo več trošili s «flikanjem» starih šolskih škafel in z beračenjem izb in izbic pri zasebnikih v šolske svrhe, nego bi bil izdatok z gornjo udejstvitvijo.

Da ni vse v redu na naših šolah, kakor bi moralo biti, je v precejšnji meri krivo učiteljstvo, ki ni ostalo na svojem službenem mestu. Nekateri so bili do zadnjega vojni ujetniki na Ruskem, kamor jih je zanesla vojna usoda in odkoder jim ni bilo mogoče poprej se vrniti; drugi pa prostovoljni «mučeniki» v Jugoslaviji. Na rovaš zadnjih je pripisovati precejšen del neuspeha na naših šolah. Ako so ostali duhovniki v Julijski Benečiji na svojih pastirskih mestih, ne more se najti opravičljivega vzroka, zakaj pa oni ne!

Otvoritev nove zbornice

V soboto torej so se zopet sešli zastopniki italijanskega naroda v rimski palači «Montecitorio». Novo je bilo to-le, da so se to pot pokazali tudi zastopniki slovenskega in nemškega naroda, kojih deli so bili prikljopljani italijanskemu kraljestvu.

Kralj je držal običajen govor in je ob začetku pozdravil zastopnike iz novih dežel.

Otvoritvena se ja je potekla brez vsakih incidentov. Opaziti je le, da se je Nemci niso udeležili.

Incidenti so pričeli se 13. junija, ko se je zbornica shajala k drugi seji. V dvorani «dei passi perduti» so namreč fašisti zagledali socialističnega poslanca Misanija, na katerega imajo nacionalisti posebno piko, ker je tekom vojne «dezertiral» k sovražniku.

Ker se Misiani ni takoj odzval povabilu naj zgine iz palače, ampak je izgledalo, kakor da bi se hotel upirati fašistovski objestnosti, so ti kratkotalo planili čezenj in so ga med psovkami in botinami vrgli na zrak.

Ta incident je izzval v zbornici jako mučen vtis. Nastopilo je več poslancev, ki je obsojalo to kršenje parlamentarne svobode.

*

Ne ve se še v obče kako se bode novo parlamentarno življenje razvijalo. Vredno pa je obrniti pogled nazaj, da bode mo lažje umevali položaj, v katerem se danes nahaja zbornica.

Pred letom dni se je italijanska država silno «gugala». Komunizem je prorokoval vsak dan svoj definitivni nastop v vladi, rudeča garda se je nabirala po celi Italiji, podpisovalo se je komunistično posojilo, razne pokrajine so že očitno žugale, da se proglasijo za samo stojne države, v Albaniji je doživela Italija poraz in socialistični nastop je preprečil vsako pošiljanje čet v Albanijo, vojaški aparat je skoraj popolnoma odpovedal, stavka za stavko se je vrstila, lira je padala, bogastvo je hitelo čez meje v tuje banke, delavci so se, pripravljali, da prevzamejo javne obrate, poštni nastavljenici so ovirali burokracijo, železničarji promet, draginja je rastla...

Tako žalostno sliko je nudila Italija Evropi pred letom dni. Kakov pa je danes položaj?

Temu propadanju italijanske buržoazije je morala logično slediti silna reakcija, ki se je pokazala najprvo v fašizmu.

Fašizem je divjal, vlada in vse kar je videlo edino v starem sistemu svojo rešitev, je z zadovoljstvom gledalo na ta novi pokret.

Nekaj je Stara Italija zopet dosegla. Revolucija je popolnoma izostala, trgovina se je začela polagoma zopet oprijemati, komunisti so skoraj izginili iz italijanskega parlamenta, socialisti ugibajo do kam naj bi šla njihova popustljivost, lira gre na boljše in gotovi krogi se udajajo nadi, da bi se to pot obrnila notranja politika, kajti vnanja vprašanja, in med temi tudi reško, se pričenjajo povoljno zaključevati.

*

Ali je možna rešitev Italije in po kaki poti? To vprašanje si upravičeno stavljamo.

Na vsak način, mislimo pa, da smo stopili komaj v pričetno fazo tiste dobe, ko se ima vršiti v Italiji prepoved. Vibracija od komunizma do fašizma je danes dovršeno dejstvo in pričakovati nimamo nikakih velikanskih preobratov, ko zavlada enkrat med poslanci prepričanje, da je treba izvajati iz dogodkov posledice in pustiti Italiji svoboden razvoj in avtonomno discipliniranje enerzij, ki se obrabljajo v najhujših političnih bojih.

Ker danes vidi zbornica sama, kaka je njena trajna sestavina, menda ji ne bode težko priti do onega kompromisnega programa, na katerem sloni vse naše življenje. Ne jutri, ali pojutranjem, toda v kratkem mora priti do tega.

Irske grozote

Na Irskem se bije naprej boj za neodvisnost in svobodo. Nihče ne more ugeniti, kedaj in kako konča boj, ki se odigrava leto za letom in pustoši cvetoče pokrajine.

Radi tega bode zanimivo posneti vtise, ki jih je zadobil poročevalec švicarskega lista «Neue Züricher Nachrichten» pri svojem potovanju preko zelene Irske.

«Kedar izrazi kdo v Dublinu željo, da bi se podal v «nevaren kot», tako pripoveduje omenjeni časnikar, zmaja vsak z glavo kakor Londonci, kedar se jim govori o potovanju v Irsko. Pod «nevarnim kotom» se umeje namreč južni del Irske, kjer se odigravajo prave vojaške operacije med uporniki in vladnimi četami. Nekoliko bolj gotovega se čuti tukaj oni, ki ima potni list angleške policije in irskih ustašev. Spočetka izgleda ta pokrajina popolnoma mirno. Po zelenih pašnikih se mirno pasejo konjske črede, ovce in krave. Človek ne sluti ničesar nenavadnega. Naenkrat pa ga zdramijo nenavadne prikazni. Oboroženi civilisti prihajajo in grejo. Ob železniškem tiru korakajo varnostne čete angleške vojske.

Toda vlak vozi mirno naprej. Predno dojdemo v Cork, vidimo dve kmetijski poslopj v plamenih. Nihče ne gasi ognja. Radovedneži gledajo od daleč.

Po deveturni vožnji z brzovlakom stopimo v mesto Cork, starodavno mesto, ki ga je ustanovil Sinu Fain Barr. Lega je krasna. Od daleč se vidi zapore trdnjave «Spike Island», od koder je pobegnil svojedobno brat slovitega irskega župana, ki je umrl za lakoto. Brat njegov je bil namreč obsojen v petnajstletni trdnjavski zapor.

Toda stopimo v mesto. Pogled je žalosten. V takozvani Patrick Street je dvanajst hiš porušenih, del mesta je takorekoč v razvalinah, tu pa tam štrlé (kakor pri nas) zidovi v zrak in med njimi opaziš zopet barako, v katere so se zatekli nesrečniki, ki so zgubili svoje domove.

Cela ulica Patrick Street, ki tvori središče mesta in kjer je osredotočena vsa trgovina, se stoji iz dolgih vrst takih barak, ki služijo sicer tudi za trgovine in urade.

Tudi kulturne naprave, kakor na pr. knjižnica «Carnegie Library», so zapadle žalostni osodi razdejanja. Na sploh se sodi, da je v mestu približno 200 hiš zažganih. Lahko umejemo potemtakem tudi, kako veliko mora biti pomanjkanje stanovanj. Ako pa vprašaš ljudi, bodisi prostake, bodisi cerkvene in civilne dostojanstvenike, kdo je to razdejanje povročil, ti odgovore vsi jednodušno: «Black in Tans», (imena dveh krvoločnih poveljnikov). «A zakaj nadaljujete z bojem, ako nimate dovolj moči?» jih vpraša časnikar. «Mi da nimamo

moči? Boj se bode nadaljeval, dokler bode še en sam angleški vojak na irskih tleh, in četudi gre pri tem vse pod zlo. Enkrat hočemo biti svobodni».

Dopisnik švicarskega lista se je na to podal v glavni stan angleškega poveljnika Stricklanda, ki poveljuje ozemlju, čez koje je proglašeno obsedeno stanje. Poveljnik ga opozori takoj, da časnikarji, ki prihajajo na Irsko kmalu zgube vsak čut nevtralnosti in da slikajo dosledno Angleže kot brutalne in krvoločne, ki počenjajo v nebo vpijoče krivice. Končal je svoj govor z besedami: «No, kaj pa bi radi vedeli?»

«Vedel bi rad, kdo je zažgal mesto, kajti ljudje, ki jih sprašujem, mi odgovarjajo vedno «Black and Tans». Je-li to res?»

«Vem, da trdijo naši sovražniki, da sem jaz zažgal Cork, a to naj dokažejo, jaz za svoj del, dokažem kar trdim. Sicer pa sta omenjena dva, namreč «Black and Tans» že davno prideljene nekemu neodvisnemu poveljstvu».

«Kako pa s hišami v Washingtonovi ulici, o katerih govori ljudstvo, da so jih zažgale vladne čete?»

«Da, omenjene in še nekatere druge hiše sem dal zažgati jaz, toda še le potem ko sem se prepričal, da so krivci lastniki in najemniki. Smatram pa za krivce vse one, ki streljajo iz zasede proti našemu vojaštvu in varnostnim organom, ali dajajo potuho upornikom in sodelujejo pri zločinih. Irci trdè, da so narod. Se pa moreli imenovati narod ali državo ozemlje, ki oblači svoje vojake civilno, ki ubija zahrbtno, ki zažiga hiše onim ki nočejo biti poslušni njihovi «vladi?»

Takih metod ne prenašam in čim več se jih bodo posluževali, tim ostreje bodo moje protiodredbe. Ako se hočejo vojevati naši nasprotniki kot civiliziran narod, naj se poslužujejo vojnih običajev. Še v nobeni zgodovini vojen se ni slišalo o takih slučajih, kakor se pripetujejo tukaj. Tudi vesti o mučenju vjetih Sinnfeinercev so popolnoma pretirane; resnica je, da se jih koncentrirajo v barakah, ki so proti dežju in vetru dobro zavarovane, imajo vojaško hrano in se lahko sprehajajo na posebnem prostoru, ki je sevedan obdan od žice.»

«Ali bi ne prišlo lahko na kak način do pomirjenja?»

«Nikoli, oziroma dokler Irci ne uvidejo, da se z njihovim odporom ne more ničesar spremeniti in da je isti popolnoma brezupen.»

Časnikar je govoril, kakor pripoveduje tudi z raznimi drugimi osebami, ki mu jih je prestavil župan. Vsi so se strinjali v programu, ki ga je pred kratkim obrazložil predsednik irske republike de Valera. Važno je pred vsem gospodarsko vprašanje. Glede te-

ga so se izjavili navzoči zastopniki enoglasno v sledečem zmislu:

„Anglija si je namreč kopicila sto in sto let bogatstva na račun Irske in naše gibanje ji krati vse te finančne vire. Ako bi Anglija le del denarja, ki ga letno dobiva iz Irske zopet vporabila za prosep irske trgovine in obrti ter za procvit šol, bi se mi nikdar tako ne postavili, kakor smo se in se še vedno postavljamo. Toda danes je prepozno.“

«Kaj pa bi napravili, ako bi z vašim odporom ne dosegli zaželjenega uspeha.»

«Nikdar ne bomo odnehali dokler ne zmagamo. Imamo zadostno sredstev na razpolago. Vodstvo naše armade zamore v par dneh podvojiti in potrojiti število bojnikov. Ne odjenjamo. Boj se mora nadaljevati do zmage ali do naše smrti.»

Iz tega lahko posnemajo naši čitatelji v kake vrste boj so se zapletli Angleži in Irce.

Pri tem pa tudi ni nobenega znamenja, da bi ta boj imel v doglednem času svoj konec.

Vojaška konvencija med Rumunijo, Jugoslavijo in Čehoslovaško

Jugoslovanska agencija javlja, da so glavne točke sporazuma, sklenjenega med Jugoslavijo in Rumunijo sledeče:

- 1) „Zavezniki zagotavljajo ohranitev miru v osrednji Evropi; 2) zavezniki zagotavljajo strogo izvršbo sanžermanske in sevreške mirovne pogodbe; 3) zavezniki se obvežejo organizirati in mobilizirati močne armade za slučaj napada jedne izmed premaganih držav proti jednemu izmed pogodbenikov.“

Načelnik rumunskega generalnega štaba je odpotoval dne 15. junija v Prago, kjer se spopolni rumunsko-jugoslovenska zveza še s češkim pristopom.

To je bilo sklenjeno na prizadevanje Pašič-a in Take Jonesco-ja ter po daljših pogajanjih v Belgradu. K končnim pogajanjem s Čeho-Slovaške je odpotoval v Prago tudi jugoslovanski delegat.

Sploh je v zadnjem času opaziti veliko gibanje za zблиžanje med temi državami. Čehoslovaški minister zunanjih zadev Beneš se je te dni izjavil napram rumunskem korespondentu bukareškega lista «Luptatorul», da nadomešča sedanji že leto dni obstoječi in sedaj z vojaško konvencijo popolnoma dovršeni sporazum nekdanji sistem nevarne politike in utrja ob jednem politični položaj Srednje Evrope, da se ne povrnejo več prejšnji časi nemške «Mitteleuropa» in da ne bodo mogoče več sklenjenih pogodb prekršiti.

Beneš upa, da se bode tudi mažarska politika spametovala. Čeho-slovaška ne namerava proti nikomur nastopati nasilno in Mažari nimajo nikakega povoda protestirati, ker niso niti za one narodne manjšine, ki so še ostale v njihovih mejah, uvedli postopanja, ki so ga deležne narodne manjšine v Čehoslovaški.

Nadalje je menil Beneš, da zamore sporazum med Jugoslavijo, Rumunijo in Čehoslovaško uplivati blagodejno tudi na bodoče poljsko-češke odnose.

Vprašanje Gorenje Šlezke

Angleški korespondenti v Gorenji Šleziji poročajo, da je vojaški polččaj še vedno jako kočljiv in da se z dohodom angleških čet, na katere se je stavilo mnogo nad, položaj ni v ničemer spremenil.

Angleške čete so skušale ustvariti neutralno zono kakor jo je predlagal Lloyd George in so se temu dosledno vrinile med poljske čete in nemške dobrovoljce. Posledica temu je bila, da so sicer na teh krajih ponehale sovražnosti, a za to bruhajo upori in spopadi drugod, kjer ni angleških čet.

Glavni vzrok, da se dežela ne more pomiriti, po angleškem mnenju niso nemški prostovoljci, marveč francoska politika. Kot odgovorno da je smatrati francosko poveljstvo, ki ni le ščuvalo k očitnemu v poru, marveč celò dopustilo, da so se sovražnosti razvile v takem obsegu, kakor ga morda niti Francozi sami niso želeli. Potemtakem menijo Angleži, da se položaj ne more spremeniti, dokler ne prevzamejo vodstva sami Angleži.

Omenjeni dopisovalec trdi celò, da je obstajalo med francoskim poveljstvom in poljskimi ustaši edino nesoglasje glede dneva, kedaj ima ustaja izbruhniti. Smatralo se je pa potrebno, da se Poljaki dvignejo z orožjem, kakor hitro bi se dognalo, da je plebiscitna komisija predlagala odstop večjega dela Šlezke Nemčiji.

To «pravi omenjeni dopisovalec», dokazuje neobhodno potrebo, da prejde resitev šlezkega vprašanja popolnoma v angleške roke.

Dogodki na vzhodu

Na vzhodu se vedno pripravljajo in ničesar ne dovrši. Sevreška pogodba, s katero se je hotelo začrtati meje Turčiji, Bulgariji in Grčiji ter neutralizirati dardanelško morsko ožino; je še vedno le na papirju, kajti grška ofenziva, s katero se je hotelo spametovati turške upornike, ni prinesla zaželenih vspehov.

Sedaj prihajajo poročila, da so Grki zopet organizirali novo močno ofenzivo. Armadi, ki operira v Mali Aziji proti Kemalistom, se je postavil na čelo sam grški kralj.

Bajè šteje sedaj armada okroglih 250.000 mož in je z municijo bogato preskrbljena.

Nekateri agitirajo tudi za to, da bi vstopila aktivno tudi Anglija in če ne drugega vsaj zavarovala s svojim brodomjem izkrcanje grških čet in blokirala vsa pristanišča Male Azije, da se zabrani vsak dovoz kemalističnim četam.

Gotovo je tudi, da je Anglija preveč interesirana na Dardanelih, da bi mogla z mirnim očesom gledati nov poraz grške armade.

Iz angleškega časopisja se posnema tudi razločno, da se pripravljajo tudi vrhovno poveljstvo mornarice na eventuelno pomorsko akcijo, ako bi bilo treba braniti angleške interese v Dardanelih.

Nekatero stranke zahtevajo celò glasno, da se Anglija pri druži grški akciji. Toda splošno javno mnenje ni za prenašanje akcije in se prepušča raje

grški srboritosti, da poniža turško ošabnost.

Po drugi strani pa trdijo nekateri, da dobivajo kemalistične čete veliko podporo od ruskih sovjetov in da ni stavljati tudi to pot prevelikih nad na grško ofenzivo.

Dejstvo pa je, da imate Francija in Anglija dovolj vzrokov, da pazno zasledujeta razvoj dogodkov na vzhodu, ako nočeta namreč, da ostane sevreška pogodba res le kos popisane papirja.

Krvavi izgredi in splošni stavki v Benetkah

Včeraj je šlo nekoliko beneskih fašistov po Campo Santa Margherita mimo neke kavarne kjer je bilo več komunistov. Med obema gručama je prišlo do prerekanja in spopada. Pretep se je vnel s stolicami, noži in revolverji. Fašist Belo je bil ubit, dočim se je njegovim drugim tovarišem posrečilo zbežati. Na lice mesta je prihitel oddelek kr. stražnikov in manifestanti so se razbežali. Fašisti se pripravljajo na maščenje in bati se je novih krvavih spopadov. Delavci so proglasili splošno stavko. Vlaki ne vozijo in delo v pristanišču tudi počiva.

Nov odlok za prehrano in potrošnja

«Gazzetta Ufficiale» je objavila sledeči odlok komisarja za prehrano in potrošnja. Čl. 1. Od 1. julija 1921, odmerjanje sladkorja po občinah kraljevine ne bo več obvezno. — Čl. 2. Prodajalci na drobno bodo morali javiti pokrajinski razdelivni zalogi, koliko sladkorja jim je potrebno za vsak mesec. Prijava za vsak mesec se mora izvršiti najdalje do 20. prejšnjega meseca. V teku naslednjih petih dni naj razdelivne zaloge pridejo v finančno intendanco po dovoljenje za podelitev sladkorja, kolikor ga je bilo zahtevanega in kolikor se misli, da se ga bo največ prodalo. Izdelovalci posladkorjenih predmetov se smejo prijaviti samo pri posebnih razdelivnih zalogah, ki so ustanovljene nalašč za podeljevanje sladkorja za takšno rabo. Prodaja sladkorja po razeelivnih zalogah se vrši pod nadzorstvom finance, ki ima tudi pravico izdati posebne predpise, da se prepreči nedovoljeno kupovanje in se zagotovi, da bo ljudstvo preskrbljeno. — Čl. 3. — Od 1. julija 1921. dalje se bo sladkor po razdelivnih zalogah prodajal po 350 lir kvintal v razdelivni zalogi ali v vagonu na odhodni postaji. Ako je namenjen za v kako drugo občino in ne za tisto, kjer se nahaja razdelivna zaloga. V omenjeni ceni je vračunjena tudi doklada 9 lir od kvintala v prilog razdelivnim zalogam. Ta doklada pa bo znašala samo 6.50 lir, ako bo količina razdeljenega sladkorja znašala več kot 400 kvintalov na mesec in ako se bo sladkor jemal v tovarnah sladkorja ali v državnih zalogah, ki so manj kot 15 km železnice ali navadne ceste oddaljene od zalogo. Vse občine v kraljestvu bodo morale popraviti za me-

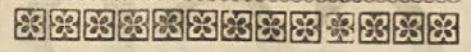
sec junij najvišjo ceno sladkorja pri prodaji na drobno. Najvišja cena se določi tako, da se k ceni, po kateri je sladkor dala razdelivna zaioga in ki je označena v prejšnjem členu, doda potrošarina dotične občine, ako se pobira, stroški za prevoz sladkorja iz zaloge in še površek, ki ne sme znašati več kot 10 lir pri vsakem kvintalu. Ta določba bo veljala od julija 1921. dalje tudi za tiste posebne prodaje, ki jih omenja komisarjev odlok od 28. februarja 1921. — Čl. 4. Prestopki proti tem določbam pričujočega odloka se bodo kaznovali v smislu kr. odlokov od 6. maja 1917 št. 740 in od 18. aprila 1920 št. 497 in zakona od 30. septembra 1920, št. 1349.

Upravitelj in urednik: Karol Jušič.
Tiskarna G. Juch v Gorici.

TISKARNA G. JUCH
Gorica, Via Morelli 14

SPREJEMA VSAKO

TISKARSKO DELO

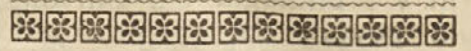

Societă Servizi Automobilistici
ING. RIBI & C.

sprejema predznambe za izleto ob nedeljah in praznikah v

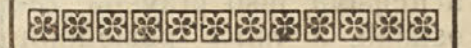
— Gradež. —

Za nedelje se bile stavljene proge Kojasko-Dobra, Ajdovščina - Vipava, Krmin - Čedad.

Zobozdravniški Atelje
Dr. STENER
in
V. C. HANSEN
— GORICA —

Corso Vitt. Em. III. št. 34, I. n.
ordinira 9—12 - 2—16
- ob praznikih 9—12.

Agrarni združni Konsorcij v Gorici

Zadruga z omejeno zavezo
Tekališče „Giuseppe Verdi“ št. 29 (Mestni dvorec)

Pri tem konsorciju se razprodajajo:

- I. **KRMILA**: Oves, otrobi, moka za krmljenje, sezamove pogače, sol za živino.
- II. **SEMENA ZA PAŠNIKE**: Različne vrste detelj, rastlin za krmljenje in vrtnin.
- III. **GNOJILA**: napravljena umetno iz najboljših kemičnih snovi.
- IV. **VITRIJOL IN ŽVEPLO**.
- V. **PLUGI** znamke «Sack» in drugih ter razni poljedeljski stroji.

BANCA DELLA VENEZIA GIULIA - GORIZIA

Banka za Julijsko Benečijo v Gorici

Anonimna družba - Društvena glavnica L. 1.000.000

Agencije:

Ajdovščina, Ajello, Gradišče, Gradež, Červinjan, Kormin, Tržič.

Depoziti - posojila - odračuni

Brezplačna emisija bančnih nakazov, ki so vporabljeni po celem kraljestvu